Biuletyn Europejski nr 1 (13)/ 2015*

SPIS TREŚCI

Informacje s. 2

Nowe akty prawne UE s. 2

Orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości UE s. 3

- Zagadnienia ogólne s. 3
- Podatki s. 3
- Cła s. 6
- Zamówienia publiczne s. 7
- Cudzoziemcy s. 7
- Rolnictwo s. 11
- Gospodarowanie odpadami s. 11
- Zabezpieczenie społeczne s. 12
- Dane osobowe s. 13

Orzecznictwo ETPC s. 13

* Biuletyn opracowywany przez Wydział VII Prawa Europejskiego w Biurze Orzecznictwa NSA stanowi informację o wybranych aktach prawnych Unii Europejskiej i orzeczeniach Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz aktach prawnych Rady Europy i orzeczeniach Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, mogących mieć znaczenie dla orzecznictwa sądów administracyjnych; jest dostępny w bazie CBOIS oraz na stronie http://www.nsa.gov.pl/ w zakładce „Prawo europejskie w internecie".

Informacje

- W dniu 3 grudnia 2014 r. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej odpowiedział na pytanie prejudycjalne WSA w Szczecinie (I SA/Sz 1536/13), wydając postanowienie w sprawie C-313/14 ASPROD sp. z o.o. przeciwko Dyrektorowi Izby Celnej w Szczecinie; zob. omówienie na s. 3 niniejszego Biuletynu.
- W dniu 18 grudnia Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej wydał wyrok w sprawie C-639/13 Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej dotyczącej uchybień zobowiązaniom, które ciążą na Polsce na mocy dyrektywy Rady 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej; zob. omówienie na s. 6 niniejszego Biuletynu.
- Litwa została 19. państwem strefy euro. Od 1 stycznia 2015 r. Litwa weszła do grona państw europejskich, w których główną walutą jest euro. Do 15 stycznia Litwini mogą jeszcze płacić w swojej starej walucie, ale już reszta musi być wydawana w euro.
- 1 stycznia Łotwa przejęła (po Włoszech) przewodnictwo w Radzie UE. Kraj ten zapowiedział, że oprócz kryzysu ukraińskiego będzie chciał skupić się także na sprawach gospodarczych, takich jak konkurencyjność Europy czy jednolitość rynku cyfrowego.
- Negocjacje Polski z KE co do planów wykorzystania funduszy w latach 2014-2020 dobiegają końca. Z opracowanych przez Polskę sześciu programów operacyjnych, KE zaakceptowała już pięć. W ciągu najbliższych lat fundusze z zaakceptowanych programów zostaną wykorzystane głównie w takich dziedzinach jak administracja, telekomunikacja, nauka, inwestycje związane z infrastrukturą, energetyką i ochroną środowiska oraz na instytucje, które zajmują się promocją europejskich funduszy.

Nowe akty prawne UE

- Decyzja Prezydium Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2014 r. zmieniająca przepisy wykonawcze do Statutu posła do Parlamentu Europejskiego (2014/C 466/01) wchodzi w życie 31 grudnia 2014 r. Niniejszą decyzję stosuje się od tej samej daty, z wyjątkiem art. 1 ust. 2–5, które mają zastosowanie od dnia 1 stycznia 2015 r.
- Rozporządzenie Komisji (UE) Nr 1161/2014 z dnia 30 października 2014 r. dostosowujące do postępu technicznego rozporządzenie Rady (EWG) nr 3821/85 w sprawie urządzeń rejestrujących stosowanych w transporcie drogowym (Tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz. Urz. UE L 311 z dnia 31 października 2014 r., s. 19). Niniejsze rozporządzenie weszło w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości UE*

[*)W przypadku wyroków TSUE publikowane fragmenty stanowią wybrane cytaty lub tezy.]

Zagadnienia ogólne

Opinia Trybunału Nr 2/13 z 18 grudnia 2014 r.

Projekt porozumienia o przystąpieniu Unii Europejskiej do europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (EKPC)

*) Zgodnie z art. 218 ust. 11 TFUE Parlament, Rada, Komisja lub państwo członkowskie mogą uzyskać opinię Trybunału w sprawie zgodności przewidywanej umowy z traktatami. Postanowienie to ma zatem na celu unikanie komplikacji, które mogłyby wyniknąć z kwestionowania przed sądami zgodności z traktatami umów międzynarodowych wiążących Unię.

*) Orzeczenie sądowe stwierdzające ewentualnie, po zawarciu umowy międzynarodowej wiążącej Unię, jej niezgodność z postanowieniami traktatów – ze względu na jej treść albo procedurę zastosowaną przy jej zawarciu – prowadziłoby bowiem do powstania istotnych trudności nie tylko wewnątrz Unii, lecz także w ramach stosunków międzynarodowych, i mogłoby wywrzeć niekorzystne skutki dla wszystkich zainteresowanych stron, w tym również państw trzecich.

***)** Przewidywane porozumienie z tego względu, iż:

– może naruszać szczególne cechy i autonomię prawa Unii, gdyż nie zapewnia koordynacji między art. 53 EKPC i art. 53 karty praw podstawowych, nie zapobiega ryzyku naruszenia zasady wzajemnego zaufania między państwami członkowskimi w prawie Unii i nie określa w ogóle stosunku między mechanizmem ustanowionym w protokole nr 16 a procedurą odesłania prejudycjalnego przewidzianą w art. 267 TFUE;

– może naruszać art. 344 TFUE, gdyż nie wyklucza możliwości wnoszenia do ETPC sporów między państwami członkowskimi lub między nimi a Unią dotyczących stosowania EKPC w ramach przedmiotowego zakresu stosowania prawa Unii;

– nie przewiduje zasad funkcjonowania mechanizmu współpozwania i procedury wcześniejszego zaangażowania Trybunału, które to zasady pozwalałyby zachować szczególne cechy Unii i jej prawa, oraz

– nie uwzględnia szczególnych cech prawa Unii w odniesieniu do kontroli sądowej aktów, działań lub zaniechań Unii w zakresie WPZiB, gdyż powierza kontrolę sądową niektórych tych aktów, tych działań lub tych zaniechań wyłącznie organowi zewnętrznemu w stosunku do Unii,

nie jest zgodne z art. 6 ust. 2 TUE ani z protokołem nr 8 UE.

Podatki

Postanowienie Trybunału z dnia 3 grudnia 2014 r. w sprawie C-313/14 ASPROD sp. z o.o. przeciwko Dyrektorowi Izby Celnej w Szczecinie

Dyrektywa 92/83/EWG – Harmonizacja struktury podatków akcyzowych od alkoholu i napojów alkoholowych – Artykuł 27 ust. 1 lit. f) – Zwolnienie od

zharmonizowanego podatku akcyzowego – Wyroby cukiernicze – Obowiązek uzyskania decyzji organu administracji podatkowej określającej dopuszczalne normy zużycia tych produktów

*) Artykuł 27 ust. 1 lit. f) dyrektywy Rady 92/83/EWG z dnia 19 października 1992 r. w sprawie harmonizacji struktury podatków akcyzowych od alkoholu i napojów alkoholowych należy interpretować w ten sposób, że przepis ten stoi na przeszkodzie krajowym uregulowaniom takim jak te w postępowaniu głównym, które uzależniają stosowanie przewidzianego w nim zharmonizowanego podatku akcyzowego od warunku posiadania przez dany podmiot decyzji organu podatkowego określającej dopuszczalne normy zużycia produktów zwolnionych od tego podatku na mocy rzeczonego przepisu.

Wyrok Trybunału z dnia 11 grudnia 2014 r. w sprawie C-678/11 Komisja Europejska przeciwko Królestwu Hiszpanii

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Artykuł 56 TFUE i art. 36 porozumienia EOG – Usługi oferowane w Hiszpanii przez fundusze emerytalne i towarzystwa ubezpieczeniowe mające siedzibę w innym państwie członkowskim – Pracownicze programy emerytalne – Obowiązek wyznaczenia przedstawiciela podatkowego zamieszkałego lub mającego siedzibę w Hiszpanii – Charakter ograniczenia – Względy uzasadniające – Skuteczność kontroli podatkowych i zwalczania unikania opodatkowania – Proporcjonalność

*) Poprzez przyjęcie przepisów zawartych w art. 46 lit. c) Real Decreto Legislativo 1/2002, por el que se aprueba el texto refundido de la Ley de Regulación de los Planes y Fondos de Pensiones (królewskiego dekretu z mocą ustawy 1/2002 zatwierdzającego tekst skonsolidowany ustawy regulującej systemy i fundusze emerytalne) z dnia 29 listopada 2002 r. i w art. 86 Real Decreto Legislativo 6/2004, por el que se aprueba el texto refundido de la Ley de ordenación y supervisión de los seguros privados (królewskiego dekretu z mocą ustawy 6/2004 zatwierdzającego tekst skonsolidowany ustawy o organizacji i nadzorze ubezpieczeń prywatnych) z dnia 29 października 2004 r., zgodnie z którymi fundusze emerytalne mające siedzibę w państwach członkowskich innych niż Królestwo Hiszpanii, oferujące pracownicze systemy emerytalne w tym państwie członkowskim, jak również towarzystwa ubezpieczeniowe prowadzące w Hiszpanii działalność na zasadzie swobody świadczenia usług, są zobowiązane do wyznaczenia przedstawiciela podatkowego zamieszkałego lub mającego siedzibę w tym państwie członkowskim, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążą na mocy art. 56 TFUE.

Wyrok Trybunału z dnia 11 grudnia 2014 r. w sprawie C-590/13 Idexx Laboratories Italia Srl przeciwko Agenzia delle Entrate

Odesłanie prejudycjalne – Podatki pośrednie – Podatek VAT – Szósta dyrektywa – Artykuły 18 i 22 – Prawo do odliczenia – Nabycia wewnątrzwspólnotowe – System odwrotnego obciążenia – Podstawowe wymagania – Wymogi formalne – Nieprzestrzeganie wymogów formalnych

*) Artykuł 18 ust. 1 lit. d) i art. 22 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, zmienionej dyrektywą Rady 91/680/EWG z dnia 16 grudnia 1991 r., należy interpretować w ten sposób, że przepisy te zawierają wymogi formalne prawa do odliczenia, których niespełnienie, w okolicznościach takich jak rozpatrywane w sprawie w postępowaniu głównym, nie może prowadzić do utraty tego prawa.

Wyrok Trybunału z 18 grudnia 2014 r. w sprawie C-87/13 Staatssecretaris van Financiën, przeciwko X

Odesłanie prejudycjalne – Swoboda przedsiębiorczości – Przepisy podatkowe – Podatek dochodowy – Podatnik niebędący rezydentem – Możliwość odliczenia wydatków związanych z zabytkiem wykorzystywanym na cele własne – Brak możliwości odliczenia w zakresie dotyczącym zabytku jedynie z tego względu, że nie jest on chroniony w państwie opodatkowania, chociaż jest chroniony w państwie zamieszkania.

*) Artykuł 49 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie przepisom państwa członkowskiego zastrzegającym w imię ochrony krajowego dziedzictwa kulturowego i historycznego możliwość odliczenia wydatków związanych z zabytkami chronionymi jedynie dla właścicieli zabytków położonych na jego terytorium, o ile ta możliwość przysługuje właścicielom zabytków mogących podlegać dziedzictwu kulturowemu i historycznemu tego państwa członkowskiego pomimo ich położenia na terytorium innego państwa członkowskiego.

Wyrok Trybunału z dnia 18 grudnia 2014 r. w sprawach połączonych C-131/13, C-163/13 i C-164/13 Staatssecretaris van Financiën przeciwko Schoenimport „Italmoda" Mariano Previti vof (C-131/13) oraz Turbu.com BV (C-163/13),Turbu.com Mobile Phone's BV (C-164/13) przeciwko Staatssecretaris van Financiën

Odesłania prejudycjalne – Podatek VAT – Szósta dyrektywa – Przepisy przejściowe dotyczące handlu między państwami członkowskimi – Towary wysłane lub transportowane wewnątrz Wspólnoty – Oszustwo popełnione w państwie członkowskim przeznaczenia – Uwzględnienie oszustwa w państwie członkowskim wysyłki – Odmowa praw do odliczenia, zwolnienia lub zwrotu – Brak przepisów prawa krajowego

*) Pytania prejudycjalne przedstawione przez Hoge Raad der Nederlanden w sprawach C-163/13 i C-164/13 są niedopuszczalne.

*) Szóstą dyrektywę Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, zmienioną dyrektywą Rady 95/7/WE z dnia 10 kwietnia 1995 r. należy interpretować w ten sposób, że krajowe organy i sądy powinny odmówić podatnikowi, w ramach dostawy wewnątrzwspólnotowej, skorzystania z praw do odliczenia, zwolnienia lub zwrotu podatku od wartości dodanej, nawet w braku przepisów prawa krajowego przewidujących taką odmowę, gdy w oparciu o obiektywne okoliczności zostało stwierdzone, że ów podatnik wiedział lub powinien był wiedzieć, iż poprzez transakcję powoływaną dla uzasadnienia danego prawa bierze udział w oszustwie w zakresie podatku od wartości dodanej popełnionym w ramach łańcucha dostaw.

*) Szóstą dyrektywę 77/388, zmienioną dyrektywą 95/7, należy interpretować w ten sposób, że podatnikowi, który wiedział lub powinien był wiedzieć, iż poprzez transakcję powoływaną dla uzasadnienia praw do odliczenia, zwolnienia lub zwrotu podatku od wartości dodanej uczestniczył w oszustwie w zakresie podatku od wartości dodanej popełnionym w ramach łańcucha dostaw, można odmówić skorzystania z tych praw niezależnie od okoliczności, że oszustwo to zostało popełnione w państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie, w którym złożono wniosek o skorzystanie z owych praw, a ów podatnik spełnił w tym ostatnim państwie członkowskim formalne przesłanki określone w przepisach krajowych prawnych w celu skorzystania z rzeczonych praw.

Wyrok Trybunału z dnia 18 grudnia 2014 r. w sprawie C-133/13 Staatssecretaris van Economische Zaken, Staatssecretaris van Financiën przeciwko Q

Odesłanie prejudycjalne – Swobodny przepływ kapitału – Przepisy podatkowe – Podatek od darowizn – Ulga podatkowa dla „posiadłości ziemskiej" – Brak ulgi podatkowej dla posiadłości położonej na terytorium innego państwa członkowskiego

*) Artykuł 63 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się on ustawodawstwu państwa członkowskiego, takiemu jak to będące przedmiotem postępowania głównego, na mocy którego skorzystanie z ulgi podatkowej w zakresie podatku od darowizn w odniesieniu do pewnych chronionych nieruchomości – ze względu na ich przynależność do krajowego dziedzictwa kulturowego i historycznego – jest ograniczone do tych nieruchomości, które są położone na terytorium tego państwa członkowskiego, pod warunkiem, że skorzystanie z tej ulgi nie jest wyłączone w stosunku do nieruchomości, które mogą stanowić część dziedzictwa kulturowego i historycznego tego państwa członkowskiego, pomimo tego, że znajdują się na terytorium innego państwa.

Wyrok Trybunału z 18 grudnia 2014 r. w sprawie C-639/13 Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Dyrektywa 2006/112/WE – Podatek VAT – Stawka obniżona – Artykuły przeznaczone na cele ochrony przeciwpożarowej

***)** Poprzez zastosowanie obniżonej stawki podatku od wartości dodanej do dostaw towarów przeznaczonych na cele ochrony przeciwpożarowej wymienionych w załączniku nr 3 do ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom, które ciążą na niej na mocy art. 96–98 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, w związku z załącznikiem III do tej dyrektywy.

Cła

Wyrok Trybunału z dnia 18 grudnia 2014 r. w sprawie C-306/13 LVP NV przeciwko Belgische Staat

Odesłanie prejudycjalne – Wspólna organizacja rynków – Banany – Uregulowania dotyczące przywozu – Mające zastosowanie stawki celne

*) Postanowienia Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu 1994, który zawarty jest w załączniku 1 A do Porozumienia ustanawiającego Światową Organizację Handlu (WTO), podpisanego w Marrakeszu w dniu 15 kwietnia 1994 r. i zatwierdzonego decyzją Rady z dnia 22 grudnia 1994 r. dotyczącą zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej w dziedzinach wchodzących w zakres jej kompetencji, porozumień, będących wynikiem negocjacji wielostronnych w ramach Rundy Urugwajskiej (1986–1994), nie mogą stworzyć w odniesieniu do jednostek praw, na które mogą się one powoływać bezpośrednio przed sądem krajowym, aby sprzeciwić się stosowaniu określonej w art. 1 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 1964/2005 z dnia 29 listopada 2005 r. w sprawie stawek celnych w odniesieniu do bananów stawki celnej wynoszącej 176 euro za tonę.

Zamówienia publiczne

Wyrok Trybunału z dnia 18 grudnia 2014 r. w sprawie C-568/13 Azienda Ospedaliero-Universitaria di Careggi-Firenze przeciwko Data Medical Service Srl, przy udziale: Regione Lombardia, Bio-Development Srl

Odesłanie prejudycjalne – Zamówienia publiczne na usługi – Dyrektywa 92/50/EWG – Artykuł 1 lit. c) i art. 37 – Dyrektywa 2004/18/WE – Artykuł 1 ust. 8 akapit pierwszy i art. 55 – Pojęcia „usługodawca" i „wykonawca" – Uniwersytecka publiczna placówka szpitalna – Placówka posiadająca osobowość prawną oraz autonomię w zakresie działalności gospodarczej i organizacji – Działalność zasadniczo o niezarobkowym charakterze – Instytucjonalny cel obejmujący świadczenie usług opieki zdrowotnej – Możliwość oferowania analogicznych usług na rynku – Dopuszczenie do udziału w postępowaniu w sprawie udzielenia zamówienia publicznego

*) Artykuł 1 lit. c) dyrektywy Rady 92/50/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r. odnoszącej się do koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na usługi sprzeciwia się przepisom krajowym, które wykluczają udział publicznej placówki szpitalnej, takiej jak będąca przedmiotem postępowania głównego, w postępowaniach w sprawie udzielania zamówień publicznych z uwagi na jej status publicznej jednostki gospodarczej, jeżeli i w zakresie w jakim placówka ta może działać na rynku zgodnie z jej instytucjonalnymi i statutowymi celami.

*) Przepisy dyrektywy 92/50, a w szczególności ogólne zasady wolnej konkurencji, niedyskryminacji i proporcjonalności, które leżą u podstaw tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym zezwalającym na to, by publiczna placówka szpitalna, taka jak będąca przedmiotem postępowania głównego uczestniczyła w przetargu i przedłożyła ofertę, z którą nie można konkurować, z uwagi na finansowanie ze środków publicznych, z którego placówka ta korzysta. Jednakże w ramach badania rażąco niskiej ceny oferty na podstawie art. 37 tej dyrektywy instytucja zamawiająca może uwzględnić finansowanie ze środków publicznych, z którego korzysta taka placówka w związku z możliwością odrzucenia tej oferty.

Cudzoziemcy

Wyrok Trybunału z dnia 18 grudnia 2014 r. w sprawie C-562/13 Centre Public d'Action Sociale d'Ottignies-Louvain-La-Neuve przeciwko Moussie Abdidzie

Odesłanie prejudycjalne – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuł 19 ust. 2 i art. 47 – Dyrektywa 2004/83/WE – Minimalne normy dotyczące warunków przyznania statusu uchodźcy lub statusu ochrony uzupełniającej – Osoba kwalifikująca się do ochrony uzupełniającej – Artykuł 15 lit. b) – Tortury lub niehumanitarne lub poniżające traktowanie lub karanie wnioskodawcy w państwie pochodzenia – Artykuł 3 – Bardziej korzystne przepisy – Wnioskodawca cierpiący na poważną chorobę – Brak odpowiedniego leczenia dostępnego w państwie pochodzenia – Dyrektywa 2008/115/WE – Powrót nielegalnie przebywających obywateli państwa trzeciego – Artykuł 13 – Sądowy środek odwoławczy o skutku zawieszającym – Artykuł 14 – Gwarancje w oczekiwaniu na powrót – Podstawowe warunki bytowe

*) Artykuły 5 i 13 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich w związku z art. 19 ust. 2 i art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 14 ust. 1 lit. b) tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie ustawodawstwu krajowemu:

– które nie nadaje skutku zawieszającego środkowi odwoławczemu wniesionemu od decyzji nakazującej obywatelowi państwa trzeciego cierpiącemu na poważną chorobę opuszczenie terytorium państwa członkowskiego, gdy wykonanie tej decyzji może narazić tego obywatela państwa trzeciego na poważne ryzyko ciężkiego i nieodwracalnego pogorszenia stanu zdrowia, oraz

– które nie przewiduje zapewnienia, tak dalece jak to możliwe, zaspokojenia podstawowych warunków bytowych wspomnianego obywatela państwa trzeciego, w celu zagwarantowania, by opieka zdrowotna w nagłych wypadkach i leczenie chorób w podstawowym zakresie mogły rzeczywiście być realizowane, przez okres, na jaki to państwo członkowskie jest zobowiązane wstrzymać wydalenie tegoż obywatela państwa trzeciego w następstwie skorzystania z tego środka odwoławczego.

Wyrok Trybunału z dnia 18 grudnia 2014 r. w sprawie C-542/13 Mohamed M'Bodj przeciwko państwu belgijskiemu

Odesłanie prejudycjalne – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuł 19 ust. 2 – Dyrektywa 2004/83/WE – Minimalne normy dotyczące warunków przyznania statusu uchodźcy lub statusu ochrony uzupełniającej – Osoba kwalifikująca się do ochrony uzupełniającej – Artykuł 15 lit. b) – Tortury lub niehumanitarne lub poniżające traktowanie lub karanie wnioskodawcy w państwie pochodzenia – Artykuł 3 – Bardziej korzystne przepisy – Wnioskodawca cierpiący na poważną chorobę – Brak odpowiedniego leczenia dostępnego w państwie pochodzenia – Artykuł 28 – Opieka społeczna – Artykuł 29 – Opieka zdrowotna

*) Artykuły 28 i 29 dyrektywy Rady 2004/83/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie minimalnych norm dla kwalifikacji i statusu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako uchodźców lub jako osoby, które z innych względów potrzebują międzynarodowej ochrony, oraz zawartości przyznawanej ochrony w związku z art. 2 lit. e), art. 3, 15 i 18 tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że państwo członkowskie nie jest zobowiązane do umożliwienia korzystania z opieki społecznej i opieki zdrowotnej, przewidzianych przez te artykuły, obywatelowi państwa trzeciego uprawnionemu do przebywania na terytorium tego państwa członkowskiego na podstawie ustawodawstwa krajowego – takiego jak rozpatrywane w postępowaniu głównym – przewidującego udzielenie zezwolenia na pobyt we wspomnianym państwie członkowskim cudzoziemcowi, który cierpi na chorobę stanowiącą rzeczywiste ryzyko dla jego życia lub nienaruszalności cielesnej lub rzeczywiste ryzyko niehumanitarnego lub poniżającego traktowania, w przypadku gdy brak jest odpowiedniego leczenia w państwie pochodzenia tego cudzoziemca lub w państwie trzecim, w którym przebywał uprzednio, jeżeli nie chodzi o celowe pozbawienie wspomnianego cudzoziemca opieki w tymże państwie.

Wyrok Trybunału z dnia 11 grudnia 2014 r. w sprawie C-249/13 Khaled Boudjlida przeciwko Préfet des Pyrénées-Atlantiques

Odesłanie prejudycjalne – Wizy, azyl, imigracja i inne polityki związane ze swobodnym przepływem osób – Dyrektywa 2008/115/WE – Powrót nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich

– Zasada poszanowania prawa do obrony – Prawo nielegalnie przebywającego obywatela państwa trzeciego do bycia wysłuchanym przed wydaniem decyzji mogącej naruszyć jego interesy – Decyzja zobowiązująca do powrotu – Prawo do bycia wysłuchanym przed wydaniem decyzji zobowiązującej do powrotu – Treść tego prawa

*) Prawo do bycia wysłuchanym w toku każdego postępowania, w kształcie mającym zastosowanie w ramach dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich, a w szczególności jej art. 6, należy interpretować w ten sposób, że w przypadku nielegalnie przebywającego obywatela państwa trzeciego obejmuje ono prawo do przedstawienia wyjaśnień co do legalności pobytu przed wydaniem decyzji zobowiązującej go do powrotu, wypowiedzenia się w kwestii ewentualnego zastosowania art. 5 i art. 6 ust. 2–5 tej dyrektywy, a także warunków, w jakich ma się odbyć jego wyjazd.

*) Prawa do bycia wysłuchanym w toku każdego postępowania, w kształcie mającym zastosowanie w ramach dyrektywy 2008/115, a w szczególności jej art. 6, nie należy natomiast interpretować w ten sposób, że właściwy organ krajowy ma obowiązek poinformować takiego obywatela o zamiarze wydania decyzji zobowiązującej do powrotu przed przeprowadzeniem przesłuchania w celu wydania takiej decyzji, powiadomić go o elementach, na których zamierza oprzeć swoją decyzję, czy też wyznaczyć mu czas do namysłu przed wysłuchaniem jego wyjaśnień, o ile obywatel ów ma możliwość przedstawienia, w sposób użyteczny i skuteczny, swego stanowiska w przedmiocie nielegalności pobytu oraz powodów mogących na podstawie prawa krajowego uzasadniać odstąpienie przez ten organ od wydania decyzji zobowiązującej do powrotu.

*) Prawo do bycia wysłuchanym w toku każdego postępowania, w kształcie mającym zastosowanie w ramach dyrektywy 2008/115, a w szczególności jej art. 6, należy interpretować w ten sposób, że przebywający nielegalnie obywatel państwa członkowskiego może, przed wydaniem przez właściwy organ krajowy decyzji zobowiązującej go do powrotu, skorzystać w trakcie przesłuchania przed tym organem z pomocy doradcy prawnego, pod warunkiem że korzystanie z tego prawa nie wpłynie negatywnie na prawidłowy przebieg postępowania w sprawie powrotu ani nie zakłóci skutecznej realizacji przepisów dyrektywy 2008/115.

*) Jednakże prawo do bycia wysłuchanym w toku każdego postępowania, w kształcie mającym zastosowanie w ramach dyrektywy 2008/115, a w szczególności jej art. 6, należy interpretować w ten sposób, że nie wynika z niego obowiązek pokrycia przez państwa członkowskie kosztów tej pomocy w ramach nieodpłatnej pomocy prawnej.

Wyrok Trybunału z dnia 18 grudnia 2014 r. w sprawie C-202/13 The Queen, na wniosek:Seana Ambrose'a McCarthy'ego, Heleny Patricii McCarthy Rodriguez, Natashy Caley McCarthy Rodriguez przeciwko Secretary of State for the Home Department

Obywatelstwo Unii Europejskiej – Dyrektywa 2004/38/WE – Prawo obywateli Unii i członków ich rodziny do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państwa członkowskiego – Prawo wjazdu – Obywatel państwa trzeciego, członek rodziny obywatela Unii posiadający kartę pobytu wydaną przez państwo członkowskie – Ustawodawstwo krajowe uzależniające wjazd na terytorium krajowe od uprzedniego uzyskania zezwolenia na wjazd – Artykuł 35 dyrektywy 2004/38/WE – Artykuł 1 protokołu (nr 20) w sprawie stosowania niektórych aspektów artykułu 26 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do Zjednoczonego Królestwa i Irlandii

*) Zarówno art. 35 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG, jak i art. 1 protokołu (nr 20) w sprawie stosowania niektórych aspektów artykułu 26 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do Zjednoczonego Królestwa i Irlandii należy interpretować w ten sposób, że nie pozwalają one państwu członkowskiemu na nałożenie, przy wdrażaniu celu prewencji ogólnej, na członków rodziny obywatela Unii Europejskiej, którzy nie mają obywatelstwa państwa członkowskiego, ale posiadają ważną kartę pobytu wydaną na podstawie art. 10 dyrektywy 2004/38 przez organy innego państwa członkowskiego, obowiązku posiadania, zgodnie z prawem krajowym, zezwolenia na wjazd, takiego jak zezwolenie rodzinne EOG (Europejski Obszar Gospodarczy), do celów wjazdu na jego terytorium.

Wyrok Trybunału z dnia 2 grudnia 2014 r. w sprawach połączonych od C-148/13 do C-150/13 A (C-148/13), B (C-149/13), C (C-150/13) przeciwko Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie przy udziale: United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR)

Odesłanie prejudycjalne – Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości – Dyrektywa 2004/83/WE – Minimalne normy dotyczące warunków przyznania statusu uchodźcy lub statusu ochrony uzupełniającej – Artykuł 4 – Ocena faktów i okoliczności – Szczegółowe zasady oceny – Uwzględnienie określonych dowodów – Zakres uprawnień właściwych organów krajowych – Obawa przed prześladowaniem ze względu na orientację seksualną – Różnice między z jednej strony ograniczeniami odnoszącymi się do sprawdzania oświadczeń oraz dokumentacji lub innego materiału dowodowego w odniesieniu do podnoszonej orientacji seksualnej osoby ubiegającej się o azyl oraz z drugiej strony ograniczeniami odnoszącymi się do sprawdzania tych elementów w odniesieniu do innych powodów prześladowania – Dyrektywa 2005/85/WE – Minimalne normy dotyczące procedur nadawania i cofania statusu uchodźcy w państwach członkowskich – Artykuł 13 – Wymogi dotyczące przesłuchania – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuł 1 – Godność człowieka – Artykuł 7 – Poszanowanie życia prywatnego i rodzinnego

*) Artykuł 4 ust. 3 lit. c) dyrektywy 2004/83/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie minimalnych norm dla kwalifikacji i statusu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako uchodźców lub jako osoby, które z innych względów potrzebują międzynarodowej ochrony oraz zawartości] przyznawanej ochrony oraz art. 13 ust. 3 lit. a) dyrektywy Rady 2005/85/WE z dnia 1 grudnia 2005 r. w sprawie ustanowienia minimalnych norm dotyczących procedur nadawania i cofania statusu uchodźcy w państwach członkowskich należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie temu, by w ramach badania przez właściwe organy krajowe, działające pod kontrolą sądu, faktów i okoliczności dotyczących podnoszonej orientacji seksualnej osoby ubiegającej się o azyl, której wniosek motywowany jest obawą przed prześladowaniem ze względu na tę orientację, oświadczenia wnioskodawcy, jak również dokumentacja i inny materiał dowodowy przedstawione na poparcie tego wniosku były przedmiotem oceny przeprowadzanej przez te organy w drodze przesłuchań opartych wyłącznie na stereotypowych pojęciach dotyczących zachowań osób homoseksualnych.

*) Artykuł 4 dyrektywy 2004/83, czytany w świetle art. 7 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, należy interpretować w ten

sposób, że stoi on na przeszkodzie temu, by w ramach tego badania właściwe organy krajowe przeprowadzały szczegółowe przesłuchania na okoliczność praktyk seksualnych osoby ubiegającej się o azyl.

*) Artykuł 4 dyrektywy 2004/83, czytany w świetle art. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie temu, by w ramach tego badania rzeczone organy uwzględniały dowody takie jak dokonanie przez daną osobę ubiegającą się o azyl czynności homoseksualnych, poddanie się przez nią testom mającym wykazać jej homoseksualność lub przedstawienie przez nią zapisów wideo takich czynności.

*) Artykuł 4 ust. 3 dyrektywy 2004/83 oraz art. 13 ust. 3 lit. a) dyrektywy 2005/85 należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie temu, by w ramach tego samego badania właściwe organy krajowe stwierdzały brak wiarygodności danej osoby ubiegającej się o azyl z tego jedynie powodu, że wskazywana orientacja seksualna tego wnioskodawcy nie została podniesiona przy pierwszej okazji, gdy mógł on przedstawić powody prześladowania.

Rolnictwo

Wyrok Trybunału z dnia 11 grudnia 2014 r. w sprawie C-128/13 Cruz & Companhia Lda przeciwko Instituto de Financiamento da Agricultura e Pescas, IP (IFAP) i Caixa Central – Caixa Central de Crédito Agrícola Mútuo, CRL

Odesłanie prejudycjalne – Rolnictwo – Rozporządzenie (EWG) nr 3665/87– Artykuł 4 ust. 1 i art. 13 – Rozporządzenie (EWG) nr 2220/85 – Artykuł 19 ust. 1 lit. a) – Refundacje wywozowe – Zaliczka na poczet refundacji – Warunki zwolnienia zabezpieczenia ustanowionego w celu zapewnienia zwrotu zaliczki

*) Artykuł 19 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2220/85 z dnia 22 lipca 1985 r. ustanawiającego wspólne szczegółowe zasady stosowania systemu zabezpieczeń w odniesieniu do produktów rolnych, zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 3403/93 z dnia 10 grudnia 1993 r. należy interpretować w ten sposób, że nie można uznać, iż zabezpieczenie ustanowione przez eksportera w celu zapewnienia zwrotu zaliczki otrzymanej na poczet refundacji wywozowych wygasło, nawet jeżeli ustalono, że eksporter przedstawił dokumenty dotyczące przyjęcia zgłoszeń wywozowych, dowód, że produkty opuściły terytorium celne Unii Europejskiej w maksymalnym terminie 60 dni od przyjęcia takiego zgłoszenia oraz dowód, iż zakończono odprawę celną tych produktów w państwie trzecim przywozu, jeżeli inne przesłanki przyznania refundacji, w szczególności przesłanka dotycząca solidnej i właściwej jakości handlowej wywożonych produktów, przewidziana w art. 13 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 3665/87 z dnia 27 listopada 1987 r. ustanawiającego wspólne szczegółowe zasady stosowania systemu refundacji wywozowych do produktów rolnych, zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1829/94 z dnia 26 lipca 1994 r., nie są spełnione.

Gospodarowanie odpadami

Wyrok Trybunału z dnia 18 grudnia 2014 r. w sprawie C-551/13 Società Edilizia Turistica Alberghiera Residenziale (SETAR) SpA przeciwko Comune di Quartu S. Elena

Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 2008/98/WE – Artykuł 15 – Gospodarowanie odpadami – Możliwość samodzielnego przetwarzania odpadów przez ich wytwórcę – Krajowa ustawa

transponująca, która została uchwalona, ale nie weszła jeszcze w życie – Upływ terminu transpozycji – Bezpośrednia skuteczność

*) Prawo Unii i dyrektywę 2008/98/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów oraz uchylającą niektóre dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu takiemu jak to, którego dotyczy postępowanie główne, które to uregulowanie transponuje przepis tej dyrektywy, ale jego wejście w życie jest uzależnione od przyjęcia późniejszego aktu krajowego, jeżeli to wejście w życie następuje po upływie terminu transpozycji ustalonego w tej dyrektywie.

*) Artykuł 15 ust. 1 dyrektywy 2008/98 w związku z jej art. 4 i 13 należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie ustawodawstwu krajowemu, które nie przewiduje, by pierwotny wytwórca odpadów lub ich posiadacz miał możliwość samodzielnego ich unieszkodliwiania, tak by był zwolniony z podatku komunalnego na unieszkodliwianie odpadów, o ile ustawodawstwo to odpowiada wymogom zasady proporcjonalności.

Zabezpieczenie społeczne

Wyrok Trybunału z dnia 18 grudnia 2014 r. w sprawie C-523/13 Walter Larcher przeciwko Deutsche Rentenversicherung Bayern Süd

Odesłanie prejudycjalne – Zabezpieczenie społeczne pracowników migrujących – Artykuł 45 TFUE – Artykuł 3 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 1408/71– Świadczenia emerytalne – Zasada niedyskryminacji – Pracownik zatrudniony w państwie członkowskim w ramach systemu stopniowego przechodzenia na emeryturę poprzez skrócenie czasu pracy – Uwzględnienie w celu przyznania prawa do emerytury w innym państwie członkowskim

*) Zasada równego traktowania ustanowiona w art. 3 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, w wersji zmienionej i uaktualnionej rozporządzeniem Rady (EWG) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r. (Dz.U. L 28, s. 1), zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 1992/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. stoi na przeszkodzie przepisowi państwa członkowskiego, który uzależnia przyznanie prawa do emerytury po okresie zatrudnienia w systemie stopniowego przechodzenia na emeryturę poprzez skrócenie czasu pracy od tego, czy owo zatrudnienie w ramach tego systemu odbyło się wyłącznie na podstawie przepisów krajowych tego państwa członkowskiego.

*) Wykładni zasady równego traktowania ustanowionej w art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 1408/71 w wersji zmienionej i uaktualnionej rozporządzeniem nr 118/97, zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 1992/2006 należy dokonywać w ten sposób, że w celu uznania w państwie członkowskim okresów zatrudnienia w systemie stopniowego przechodzenia na emeryturę poprzez skrócenie czasu pracy przepracowanych zgodnie z ustawodawstwem innego państwa członkowskiego, należy przeprowadzić analizę porównawczą ustawowych przesłanek instytucji stopniowego przechodzenia na emeryturę poprzez skrócenie czasu pracy obowiązujących w obu tych państwach członkowskich, aby ustalić, z uwzględnieniem okoliczności każdego konkretnego przypadku, czy stwierdzone

różnice mogą zagrozić realizacji prawnie uzasadnionych celów zamierzonych w ustawodawstwie pierwszego z tych państw członkowskich.

Dane osobowe

Wyrok Trybunału z dnia 11 grudnia 2014 r. w sprawie C-212/13 František Ryneš przeciwko Úřad pro ochranu osobních údajů

Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 95/46/WE – Ochrona osób fizycznych – Przetwarzanie danych osobowych – Sformułowanie „w trakcie czynności o czysto osobistym lub domowym charakterze”

*) Artykuł 3 ust. 2 tiret drugie dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych należy interpretować w ten sposób, że wykorzystywanie systemu kamer przechowującego zapis obrazu osób na sprzęcie nagrywającym w sposób ciągły, takim jak dysk twardy, zainstalowanego przez osobę fizyczną na jej domu rodzinnym w celu ochrony własności, zdrowia i życia właścicieli domu, który to system monitoruje również przestrzeń publiczną, nie stanowi przetwarzania danych w trakcie czynności o czysto osobistym lub domowym charakterze w rozumieniu tego przepisu.

Orzeczenia Europejskiego Trybunału Praw Człowieka

Wyrok z 2 grudnia 2014 r. w sprawie Cumhuriyetçi Eğitim Ve Kültür Merkezi Vakfi przeciwko Turcji (skarga nr 32093/10)

Naruszenie art. 14 i art. 9 EKPC – Zakaz dyskryminacji (art. 14 EKPC) – wolność religii (art. 9 EKPC – wolność myśli, sumienia i wyznania) – zwolnienia miejsc kultu z płatności z tytułu poboru energii elektrycznej

Skarżący – stowarzyszenie Cumhuriyetçi Eğitim Ve Kültür Merkezi Vakfi (Fundacja Edukacji i Kultury Republikańskiej) jest fundacja prawa tureckiego i organizacja pożytku publicznego, prowadząca w Turcji tzw. *cemevi* – miejsca kultu alewizmu – mniejszościowego i heterodoksyjnego odłamu islamu. Siedziba fundacji – Centrum, Kulturalne Yenibosna obejmuje kompleks budynków, w tym restaurację, bibliotekę, pomieszczenia szkolne i konferencyjne, miejsce obrzędów pogrzebowych oraz *cemevi*.

W 2006 r. Fundacja powołując się na okoliczność, że Centrum Yenibosna jest miejscem kultu Alewitów – wystąpiła do właściwego organu o zwolnienie z płatności za energię elektryczną po tym , jak ustawodawca turecki wprowadził regulację ustawową na mocy której należności za energię elektryczną w przypadku miejsc kultu będą pokrywane z funduszu zarządzanego przez Dyrektoriat ds. Spraw Religijnych.

Wniosek nie został uwzględniony. Sąd Okręgowy oddalił skargę fundacji, opierając swe rozstrzygnięcie na opinii Dyrektoriatu, że alewizm nie jest religią a *cemevi* nie są miejscami kultu. Wyrok ten został utrzymany przez Sąd Kasacyjny.

Skarżący zarzucił naruszenie art. 14 w zw. z art. 9 EKPC oraz art. 9 EKPC.

ETPC wskazał, że status *cemevi* w prawie tureckim był rózny od miejsc kultu jako takich uznawanych przez państwo. Podkreślił, że praktykowanie wolności religijnej przez Alewitów jest objęte ochroną wynikającą z art. 9 EKPC. Zauważył dalej, że czynności praktykowane w *cemevi* nie miały i nie mają charakteru działalności nastawionej na zysk.
ETPC stwierdził, że *cemevi* stanowa nieruchomości (lokale), tak jak inne miejsca kultu, wykorzystywane do obrzędów religijnych a sytuacja skarżącej fundacji w tym zakresie jest podobna do innych wspólnot religijnych.

ETPC stwierdził, że prawo tureckie przewidując zwolnienie z płatności za elektryczności la uznanych miejsc kultu i wyłączając *cemevi* z korzyści związanych z takim statusem, wprowadziło zróżnicowane traktowanie oparte na kryterium religijnym.

ETPC przypomniał, że państwom przysługuje pewien margines (swoboda) uznania co do oceny czy i w jakim zakresie różnice w sytuacjach podobnych usprawiedliwiają zróżnicowane traktowanie. Niemniej, w sytuacji gdy państwo wprowadza uprzywilejowany status miejsc kultu, wówczas wszystkim grupom religijnym powinna zostać zapewniona możliwość uzyskania korzyści związanych z takim statusem, przy niedyskryminacyjnym stosowaniu określonych, jasnych przesłanek.

ETPC zauważył, że w rozpoznawanej sprawie odmowne załatwienie wniosku Skarżącej, potwierdzone na drodze sądowej bazowało na opinii władz, że alewizm nie jest religią. ETPC stwierdził, że taka ocena nie może usprawiedliwiać wyłączenia *cemevi* z uzyskania przedmiotowego zwolnienia, w sytuacji gdy tak jak inne uznane miejsca kultu, SA one miejscami przeznaczonymi do praktykowania obrzędów religijnych.

ETPC stwierdził, że różnica w traktowaniu Skarżącej w stosunku do innych wspólnot religijnych nie miała obiektywnego i rozsądnego uzasadnienia, a system przyznawania zwolnień z płatności za energię elektryczną dla miejsc kultu stosowany w prawie tureckim dyskryminował ze względu na religię.

Wyrok z 2 grudnia 2014 r. w sprawie Siermiński przeciwko Polsce (skarga nr 53339/09)

Prawo własności - art. 1 Pierwszego Protokołu Dodatkowego – rzetelność postępowania administracyjnego - przewlekłość postępowania

W zapadłym wyroku ETPC badał zasadność skargi pod kątem naruszenia prawa własności określonego w art. 1 Pierwszego Protokołu Dodatkowego oraz standardu rzetelności krajowego postępowania administracyjnego w aspekcie jego przewlekłości, określonego w art. 6 EKPC.

Skarżący, spadkobierca właścicieli nieruchomości położonej w Warszawie, wniósł o stwierdzenie nieważności decyzji z 1961 roku w przedmiocie wywłaszczenia jego poprzedników prawnych. Decyzją z dnia 20 września 1994 roku Minister Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa stwierdził nieważność zaskarżonej decyzji. Na kanwie tego rozstrzygnięcia skarżący wniósł o ustanowienie na jego rzecz użytkowania wieczystego, a także o wypłatę odszkodowania.

Postępowanie w przedmiocie ustanowienia na rzecz skarżącego użytkowania wieczystego zostało wszczęte w dniu 10 października 1994 roku i toczy się do chwili obecnej, a więc od przeszło 20 lat. Natomiast postępowanie wszczęte w oparciu o art. 160 Kodeksu postępowania administracyjnego w przedmiocie przyznania skarżącemu odszkodowania za szkodę powstałą na skutek wydania niezgodnej z prawem decyzji zostało zakończone w 2001 roku odmową przyznania odszkodowania.

ETPC stwierdził, iż postępowania administracyjne wszczęte z wniosku skarżącego toczyły się z przekroczeniem rozsądnego terminu przewidzianego w art. 6 EKPC w związku z czym doszło do

naruszenia tego postanowienia EKPC oraz art. 1 Pierwszego Protokołu Dodatkowego.

Tytułem słusznego zadośćuczynienia ETPC przyznał Skarżącemu kwotę 17 000,00 euro, a także tytułem zwrotu kosztów poniesionych w postępowaniu przed ETPC kwotę 75 euro.

Wyrok z 16 grudnia 2014 r. w sprawie Chbihi Loudoudi i Inni przeciwko Belgii (skarga nr 52265/10)

Art. 8 EKPC – prawo do poszanowania życia rodzinnego cudzoziemca – prawo do kreślonego statusu pobytu cudzoziemca

Zawisłą przed ETPC sprawa dotyczyła odmowy ze strony władz belgijskich zgody na adopcję przez Skarżących – obywateli belgijskich ich siostrzenicy – obywatelki Maroka, nad którą sprawowali oni opiekę ma podstawie *kafala* – instytucji prawa islamskiego zdefiniowanej jako dobrowolne sprawowanie opieki nad dzieckiem w trosce o jego dobrobyt, wykształcenie i ochronę (zob. sprawę przed ETPC dotycząca również instytucji *kafala* – wyrok ETPC z 4 października 2012 r. w sprawie *Harroudj przeciwko Francji*, skarga nr 43631/09, paragraf 16).

Skarżący – małżonkowie – obywatele belgijscy Brahim Chbihi Loudoudi i Lubna Ben Said oraz ich siostrzenica Kamar Badiaoui – obywatelka Maroka zarzucili władzom belgijskim naruszenie art. 8 EKPC poprzez odmowę zgody na uznanie porozumienia wynikającego z instytucji prawa islamskiego – *kafali* i w konsekwencji odmowę zgody na adopcję siostrzenicy oraz poprzez utrzymywanie w jej przypadku niepewnego statusu pobytowego.

W odniesieniu do zarzutu naruszenia art. 8 EKPC w zakresie dotyczącym statusu pobytowego Skarżącej Kamar Badiaoui, ETPC przyznał, że władze belgijskie odmawiały jej przyznania bezterminowego prawa pobytu, preferując odnawianie jej co pewien okres czasowego zezwolenia na pobyt. ETPC zauważył, Skarżąca od przybycia do Belgii w roku 2005 stale przebywała w tym kraju legalnie, za wyjątkiem okresu 7 miesięcy, gdy przebywała w Maroku. Ponadto Skarżąca wydaje się wykazywać doskonały stopień zintegrowania ze społeczeństwem belgijskim, czego dowodem jest ukończenie przez nią bez żadnych przeszkód szkoły średniej.

ETPC wskazał, że - choć podziela okoliczność, że niepewna sytuacja dotycząca statusu pobytowego może powodować frustrację oraz stres – EKPC nie gwarantuje prawa do otrzymania określonego typu statusu pobytowego.

W sytuacji, gdy prawo wewnętrzne przewiduje kilka form zezwoleń, należy zbadać konsekwencje prawne i faktyczne wynikające z określonego rodzaju zezwolenia. Jeżeli zezwolenie to pozwala na przebywanie na terytorium państwa przyjmującego i swobodne korzystanie z prawa do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego, udzielenie takiego zezwolenia jest w zasadzie wystarczające do uznania, że wymagania z art. 8 Konwencji są spełnione. W takich przypadkach Trybunał nie jest właściwy do orzekania, czy należy przyznać cudzoziemcowi taki, a nie inny status prawny, gdyż wybór taki pozostaje w suwerennej gestii władz krajowych.

ETPC nie stwierdził w rozpoznanej sprawie naruszenia art. 8 EKPC.